

литнал към сънената още река.

След кратка схватка те овладели капията и хората на Кара Георги влезли в крепостта и за изненада на сънените аги станали нейни господари.

В този бой Конда е ранен. Изнесен на ръце, той е настанен и лекуван в конака на един от турските бейове.

Дейността на Конда войвода в тези събития се превърнала в легенда. Всеки чужденец, който минел през Белград, търсел да види тоя легендарен герой. Щом оздравял, веднага заел своето място в борбата на сръбския народ.

1807 г. била изпълнена с героични борби на сръбския народ против турските поробители. Ожесточени били битките при Ужица и Лозница. В жестокия бой при последното село със славната смърт на герой загива Конда войвода. Погребан бил в Троношкия манастир.

Такъв стръмен и лъкатушен е бил пътят на един от многото сливенски войводи — от хайдушки войвода на Сливенския балкан, през отрядите на Инджето и Али Гушанц, на Пазвантоглу до една саможертва за освобождението на братския сръбски народ.

ЗЛАТИ ВОЙВОДА ✓

Черни робски години. Земята е напоена с българска кръв и пот. Черните забрадки нямат чет. Плаче майката, сестрата, детето, плаче цялата земя. В мрака на вековното робство свети само звездата на хайдутина — народен закрилник.

Един от тези безбройни български герои е и сливненецът Злати войвода. Роден е около 1760 г. в кв. „Клуцохор“ в тогавашната Овчарска махала. Израснал в полите на Стара планина, засукал българско мляко, приспиван с хайдушки песни и приказки, Злати мрази турските изедници. Като юноша той се захваща с хлебарство. На 17 години той създава семейство. Жена му била от кв. Ново село. Скоро Злати става баща, но не му било отредено да се радва на челядта си. Много скоро той хваща пътя на българския хайдутин. Причина за това било убийството на неколцина турци. Веднъж Злати, който се славел със силата и височината си, откъдето идва и прозвището Какарчоолу, отива в гората за